Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.
Адміністрація и Експедиція подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.
Редакція подъ ч. 13 улиця Жулиньского.
Письма приймають ся лишь франкованй.
Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ: въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Старостввахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.
Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 83. Пятниця 12 (24) Цвѣтня 1891. Рôкъ I.

Новый причинокъ до непокоѣвъ въ Болгаріи.

Кôлька днѣвъ тому назадъ, подали мы вѣсть, що бувшій россійскій посолъ въ Букарештѣ, Хитрово, посваривъ ся зъ своимъ тайнымъ аґентомъ, Якобзономъ, и той такъ ему прислуживъ ся, що Хитрова перенесено зъ Букарешту ажъ до Лісбоны. Теперь же бо вийшли ще цѣкавѣйшй рѣчи. Той Якобзонъ, не вдоволеный тымъ, що вже разъ приставивъ стôльця Хитрову, постановивъ его дальше компромітувати и ото наразъ явивъ ся въ Софіи, щобы тамъ розповѣсти болгарскому правительству про все, що Хитрово и россійскй тайнй аґенты робили и роблять противъ Болгаріи. О приѣздѣ его до Софіи, наспѣла теперь така вѣсть:

Якобзонъ, хотячи пôмстити ся на своѣмъ давнôмъ шефѣ, Хитрову, звернувъ ся до Стамболова зъ предложенемъ, що подасть до его вѣдомости дуже цѣкавй рѣчи о тайнôй роботѣ россійскихъ аґентôвъ въ Болгаріи. Въ Россіи однакожь довѣдались о тôмъ кроцѣ Якобзона, и якъ кажуть, дали заразъ знати одному зъ представителѣвъ державъ европейскихъ и приказали давного приятеля Хитрова заразъ арештувати, скоро вôнъ появить ся въ Софіи и вôдставити до Россіи.

Але Якобзонъ, чоловѣкъ, якъ то кажуть, битый на всѣ боки, довѣдавъ ся о тôмъ, а може догадуючи ся зъ горы, що ему може приключити ся, вийшовъ зъ поѣзду, котрымъ ѣхавъ на стаціи передъ Софією, прийшовъ вôдтакъ до болгарскои столицѣ и задержавъ ся тамъ лишь такъ довго, доки Стамболови всего не розповѣвъ, а опôсля поѣхавъ до Бурґаса, щобы зъ вôдтамъ поѣхати кораблемъ до Анґліи. Мимо свого короткого побуту въ Софіи мавъ вôнъ подати Стамболову до вѣдомости дуже цѣннй вѣсти, на пôдставѣ котрыхъ арештовано знову богато людей пôдозрѣныхъ о участь въ убійствѣ міністра Белчева. Правительству болгарскому удалось такожь выкрыти новый заговôръ на границѣ и здушити его въ самôмъ зародку. Душею того заговору мали бути аґенты тайнои россійскои поліціи въ Румуніи и Сербіи. Въ Софіи знають вже и имена заговôрникôвъ, котрыхъ теперь пильно стережуть. О убійникахъ Белчева знає ся, що они перебувають напевно въ Сербіи и мабуть навѣть въ самôмъ Бѣлградѣ. Правительство сербске має якъ найлѣпшу волю и есть прихильне для Болгаріи, але оно есть супротивъ своихъ властныхъ аґентôвъ безсильне. Они симпатизують зъ убійниками и доносять имъ о всѣхъ розпорядженяхъ, якй лишь выдасть бѣлградске міністерство, и тымъ способомъ убійники тй можуть за кождый разъ завчасу сховати ся, коли выйде приказъ, щобы ихъ арештувати. Такъ було такожь, коли правительство сербске выдало приказъ, щобы зробити ревізію у болгарского еміґранта Ризова, котрои болгарске правительство зажадало; Ризовъ мавъ часъ спрятати все, що було бы могло его скомпромітувати.

Рада державна.

Вчера вôдбуло ся засѣданє комісіи буджетовои, на котрôмъ принято одноголосно провізоричный буджетъ и роздано реферати для буджету на 1891 р.

Пос. Романчукъ дôставъ рефератъ „друкарня державна". Зъ польскихъ пословъ дôстали реферати: Пініньскій: Міністерство просвѣты и вѣроисповѣдань, зарядъ центральный; Козловскій: Міністерство фінансôвъ, выдатки державы и зарядъ скарбовый; Гнѣвошь: стемплѣ и таксы; Рутовскій: Міністерство рôльництва, зарядъ центральный; Мадейскій: Міністерство справедливости; Гнѣвошь: субвенціи.

Комісія буджетова уконституовала ся такъ, що выбрано предсѣдателемъ Пленера, а его заступниками Катрайна и Бѣлиньского. Пленеръ дякуючи за довѣріє, зазначивъ велику вагу задачь, якй припадають комісіи и высказавъ надѣю, що комісія зъ огляду на спôзнену пору, займе ся ревно своими роботами.

Переглядъ политичный.

Narodni Listy пишуть: Ческй послы народнй предложать свôй окремый проектъ адре-

---

11

Задля святои землѣ.

Стежка передъ хатою.

(Повѣсть Севера).

(Дальше).

Зô всходу надтягавъ поволи вѣтеръ, розганяючи мраку. Дощь перестав, сонце огнявыми пасмугами поверхъ сѣрыхъ хмаръ давала знати, що ще не загасло.

Гануська станула у вôкнѣ, вытягнулась и дивила ся цѣкаво, якъ вѣтеръ торгавъ та гнавъ на захôдъ плывучй зъ лѣсныхъ теплачинъ мраки. И гадки еи зароились веселѣйше, и якась невысказана надѣя вступила въ еи серце.

— Сонѣчко знову заблисне и стане якось выразнѣйше.

На дорозѣ заздрѣла Антошка. Вôнъ ишовъ якъ вôдъ лѣса, двигаючи на плечи обчѣмхану зъ галузя берѣзку. Подала ся въ сердину хаты, щобы не побачивъ, а приглядалась цѣкаво. Еи серце товкло ся, очи свѣтили, вôддыхала тяжко и глубоко, не знаючи сама, чому.

Антошко пристанувъ, скинувъ зъ плеча берѣзку, оглянувъ ся, вытягнувъ зъ-за пазухи люльчину, наложивъ тютюну и помчавъ до хаты кумцѣ.

— Ты сама? — промовивъ тихо, дивлячись на стоячу середъ хаты дѣвчину.

Не вôдповѣла.

— Ганусько! Страхъ, якъ менѣ скучилось безъ тебе. Отъ, гадаю *си*, украду берѣзку въ лѣсѣ, то буду мусѣвъ ити по при вашу хату, перейду, та й вступлю. Що ты ся такъ дивишь?...

— Га, дивлю ся, та не зѣрками. Ты любишь, якъ на тебе сверломъ позирають.

Хлопець змѣшавъ ся, покрываючи зворушенє смѣхомъ.

— Ей Ганусько, — говоривъ, вôдгрожуючись: — якъ ты менѣ зѣрки вытыкаєшь, то я тобѣ Грицька. Кождому бѣда навкучаєсь, та й кождый добра собѣ багне.

— То махай до зѣрки — крикнула роздрочена.

— То пôйду, — вôдповѣвъ хлопець удаными спокоемъ. — Тобѣ лекше, бо до тебе приходять.

— А тобѣ що до того? — вôдфукнула.

— Нѣчо, але и тобѣ до Марины нѣчо.

— А чогожь тутъ прилазишь?

— Чого?... бо ты ладна якъ рыбка, бо ты красна и бѣла, якъ кровь зъ молокомъ, бо ми ся кучить безъ тебе, за тобою и въ воду бы скочивъ. Бѣдакъ, не маю нѣчого, лишь онъ стежку передъ хатою, и *длы того* не вôддашь ся за мене.

— А якъ бы я уперла ся? — поспытала дѣвчина. беручись за пôдъ боки.

— Якъ бы ты уперла ся — повторивъ, наближуючи ся идь нѣй, — якъ бы ты уперла ся? — и хопивъ еи несподѣвано — то я бы тебе отакъ цѣлувавъ....

Обнявъ еи вновъ, нахиливъ до себе, що ажъ ґузикъ ѣй урвавъ ся вôдъ сорочки. Бѣле тѣло, що цѣлувавъ хлопець, засвѣтилось въ сѣрôмъ сумерку....

Дѣвчинѣ зворушенє запирало вôддыхъ. Вкôнци, зôбравши всѣ силы, вырвалась зъ его обнятя и утекла до коморы, щобы прийти до себе та запняти шпилькою сорочку.

По хвили рыпнули дверѣ, увôйшла кумця. Однымъ поглядомъ ока пôзнала, що помѣжь дѣвчиною и хлопцемъ щось зайшло. Хлопець бувъ блѣдый и руки му дрожали, дѣвчина несмѣла и зачервонѣла.

— И чого ты тутъ хочешь? — вôдозвалась до Антошка, зморщуючи брови.

— Пальцѣ ми заколѣничѣли, — вôдказавъ хлопець покôрно. — Дивлю ся, зъ комина ся курить, та влѣзъ загрѣти ся.

— Абожь то лише зъ мого комина ся курить?

— Жалуєте менѣ огню? — промовивъ Антошко спокôйно.

Кумця не знала, що вôдповѣсти, поглянула на Ганусю. Дѣвчина зрушила нетерпеливо плечима, що кумцю розсердило.

— Я тобѣ огню не жалую, — вôдповѣла прикро — лишь ты влазишь усе тамъ, де є молодй дѣвчата.

— А дежь ихъ нема, матусю? — вôдповѣвъ добродушно; въ голосѣ его пробивалась пôдлеглôсть.

— Ну та що, — вôдозвала ся Гануська,

сы и то не лишь въ комисіи але и въ повнôй палатѣ, и то буде ихъ головнымъ старанємъ. Щобы они хотѣли голосувати за проектомъ Бѣлиньского, якъ то представляютъ офиціозы, то не конче правда. Коли адресса буде такъ выготовлена, що єи буде могла приняти лѣвиця, то чески послы независимû будуть дѣйстно голосувати противъ неи. Колижь основа адресы Бѣлиньского выпаде такъ, що лѣвиця не буде за нимъ голосувати, то чески послы народнû розважать тогды, чи змѣстъ єи не мѣстить въ собѣ щось такого, що выглядало бы на выхвалюванє вѣденьскои згоды або було бы обмежуванємъ свободъ горожаньскихъ та релігійныхъ, то значило бы угоду на загадану застою въ справахъ политичныхъ и національныхъ. Говорити вже нинѣ, що чески послы будуть голосувати за адресою Бѣлиньского есть еще передвчасно.

Въ Боснѣ и Герцеґовинѣ розвязано зъ днемъ 1 цвѣтня патрольный корпусъ, бо въ краяхъ сихъ наставъ вже повный ладъ и спокôй и задача того корпуса скôнчила ся. По повстаню въ 1882 р. бувъ утвореный въ Боснѣ и Герцеґовинѣ окремый корпусъ патрольный, зложеный зъ добровôльно вступаючихъ до него пôдофицирôвъ и жандармôвъ. Корпусъ сей мавъ найтяжшу службу въ скалистыхъ яругахъ и дебрахъ, та въ лѣсахъ и горахъ на босаньско-герцеґовиньскôй границы, особливо близь Чорногоры, межи Бѣликомъ, Требиною, Автовачемъ и Сочею. Патролѣ сѣ, называнû загально „штрафунами“, носили строй подôбный до чорногорского. За 8 лѣтъ завели они въ сихъ краяхъ повный спокôй та ладъ и очистили єго вôдъ розбишацтва.

Сими днями вôдбуло ся въ Берлинѣ посвяченє кôлькохъ новыхъ хоруговъ войсковыхъ въ присутности нѣмецкого цѣсаря. Вôддаючи ихъ депутаціямъ дотычныхъ полкôвъ, сказавъ цѣсарь Вільгельмъ въ довшôй промовѣ, мѣжъ иншими и тоє: „Заносить ся на тяжкû, важкû лѣта. Пригадую слова, якû бл. памяти дѣдъ мôй еще въ 1848 р. сказавъ до официрôвъ въ Кобленціи: „Ото панове, на котрыхъ я спускаю ся“. Тому нѣколи не повиннû мы забувати, що не бôльшости парляментарнû, не рѣшеня, но лишь офицыры и вояки выковали державу нѣмецку.... Именно вы, мои офицыры, що стоите на границы, памятайте на славу арміи прускои и єи хоруговь“. На пирѣ, данôмъ по причинѣ повысшого торжества, промовлявъ цѣсарь другій разъ и пôднѣсъ се, що „въ памятныхъ дняхъ армія була тымъ чинникомъ, котрый здобувавъ лавры и боронивъ вôтчины. Тому и надѣю ся — сказавъ цѣсарь — що наколибъ прийшло еще коли такъ тяжкû часы, армія знову, вôдповѣдно высокôй своеи традиціи, сповнить свôй обовязокъ...“ Бесѣду сю закôнчивъ цѣсарь тоастомъ въ честь арміи и за побратимство зъ арміею австрійскою. Ся манифестація нѣмецкого цѣсаря звернула на себе увагу въ цѣлôй Европѣ и єй приписують велике значѣнє.

Угорска часопись *Magyar Hirlap* дôстала зъ Румуніи вѣсти про збройнє Россіи, котрû мы тутъ за нею нотуємо. Комендантъ 21 полку доробанцѣвъ полковникъ Ґорпіянъ, въ окрузѣ Илфовна мавъ сими днями розôслати до всѣхъ комендантôвъ баталіонôвъ довѣрочне письмо, въ котрôмъ поручає имъ добре пильнувати комендантôвъ гарнизонôвъ, розкиненыхъ по селахъ, бо правительство пôдозрѣває ихъ о зносины зъ россійскими аґентами. Може передъ двома тыждями прибуло зъ глубокои Россіи до пôвнôчнои Бесарабіи шѣсть пѣшихъ полкôвъ и чотири полки кавалеріи. Бесарабія подôбна теперь до великого табору россійского войска, въ котрôмъ стоять порозкиданû по громадахъ два корпусы. Вôдъ коли почала ся весна, ставлять ся долѣ Днѣстромъ бараки и маґазины. Вздовжъ Прута почавши вôдъ Донанцелôвъ ажь до Рені мусять бути вже до 3 мая выставленû бараки на 10.000 людей. Недалеко Буковины, коло Фолчеи и Балтрі стоять вже готовû бараки на 10.000 людей.

Въ телеґрамѣ зъ Бѣлграду доносять до мадярскои ґазеты *Egyetertes*, що правительство болгарске выслало сими днями ноту до правительства сербского, въ котрôй домагає ся выданя еміґранта Ризова. Сербске правительство не вôдповѣло до теперь нѣчого. Ризовъ мавъ писати до свого шурина, президента собранія Петкова, що мусить конче помѣстити ся за Паницу, а Стамболова мусить постигнути така сама судьба, яка постигла Паницу.

Бѣлградскій кореспондентъ *Magyar Hirlap-a* подає близшû вѣсти о пращаню ся короля Милана зъ своимъ сыномъ, королемъ Александромъ. Миланъ, пращаючись зъ сыномъ, звернувъ ся до него и сказавъ, що хочь якъ тяжкою для него ся розлука, то все таки она конечна для добра короля и династіи. Династію береже Ристичь, найщиршій пріятель Обреновичѣвъ. За порадою сего мужа повиненъ король все йти. Коли Миланъ опустивъ палату, кинувъ ся кор. Александеръ зъ голоснымъ плачемъ на грудь реґента Ристича и ставъ жалуватись: „Якій же я нещасный! Я виджу, що теперь гонять моихъ родичѣвъ, а потôмъ и мене прогонять. Нѣколи не чувъ я, анѣ не читавъ, щобы такъ поступовано зъ королѣвскою родиною!“ Ристичь старавъ ся успокоити короля, но той бувъ такъ зворушеный, що реґентъ ажь велѣвъ прикликати лѣкаря.

О розрухахъ противъ жидôвъ въ Корфу, подає *Neue freie Presse* такû близшû вѣсти: На передмѣстю жидôвскôмъ знайдено въ мѣшку тѣло, осьмилѣтнои дѣвчинки безъ всякихъ слѣдôвъ покалѣченя. Рабинъ оголосивъ, що дѣвчинка та належить до якоись родины жидôвскои. Не помогло се однакъ. Людность христіяньска величезною товпою кинулась на клюбъ жидôвскій и здерла зъ него хоруговь. Самъ префектъ прибувъ, щобы наклонити розъяреныхъ христіянъ до спокою. Наоколо жидôвского передмѣстя стоить войско; всѣ склепы жидôвскû замкненû. Заходить обава забуренъ, не такъ зô стороны мѣсцевыхъ христіянъ, якъ зô стороны доокрестного селяньства.

Новинки.

— Є. Вел. Цѣсарь удѣливъ зъ приватныхъ фондôвъ громадѣ Коростôвъ повѣта стрыйского 100 зр. запомоги на будову школы.

— Є. Екс. п. Намѣстникъ ґр. Бадени приѣхавъ бувъ оногдѣ въ товариствѣ старосты Мавтнера о 5-ôй год. рано до Сянока, и заразъ вôдъ 8 до 10 год. бувъ на инспекціи въ ґімназіи, вôдтакъ злюструвавъ тамошнє староство. О 11-ôй год. почались авдієнціи. Є. Екселенціи представились репрезентанты духовнû обохъ обрядôвъ, комендантъ округа доповняючого, ком. бат. 45 полку, ком. обороны краєвои, ґреміюмъ судовыхъ совѣтникôвъ пôдъ проводомъ президента Желеского, державный прокураторъ Спляскій, повѣтова дирекція скарбу, рада громадска, кагалъ и многû особы приватнû. По полудни вôдбувъ п. Намѣстникъ дальшу візитацію ґімн. Вечеромъ вôдбуло ся приняте въ войсковôмъ касинѣ и мѣсто було илюміноване. Вчера рано поѣхавъ п. Намѣстникъ до Тарнова, де о 9 год. бувъ на службѣ Божôй, а опôсля бувъ на візитаціи въ школахъ и урядахъ.

— Огонь. Дня 20 с. м. вечеромъ выбухнувъ у селянина Доманьского въ Дублянахъ огонь, котрый лишь через то, що на той часъ падавъ уливный дощъ и наспѣла скора та енергічна помôчь людей, удалось злокалізувати.

— Благородна душа. Оногды подали мы вѣсть про шевця Чермака, котрый въ Вацовѣ (Вайцень) на Угорщинѣ забивъ въ церкви при престолѣ каноніка, о. Ранда. Той шевць мавъ три доньки, зъ котрыхъ двѣ були учительками десь на селѣ а наймолодша дома. Найстарша донька Марійка дуже хороша 19-лѣтна панна довѣдавшись, що стало ся, приѣхала заразъ до Вацова и старала ся о то, щобы батька єи похоронено по христіяньски, а коли то не можна було, бо якъ звѣстно убійникамъ та самоубійникамъ церковь вôдмавляє христіяньского похорону, то она наймила лишь тиху службу Божу „за помершого“. Ажь ось прийшло єй на гадку, що треба

звертаючись до кумцѣ; — зъѣсть мене чи урече? Отъ не бачимо людского лиця цѣлû чотири дни, добре, що заглянувъ.

Кумця збилась зъ пантелику и успокоилась. Любила и она людскû лиця та за ними тужила.

— Сядь та вôдпôчни, — почала ласкаво — здвигавъ есь ся берѣзкою. И груба и довга. Кобы то хто надôмною та змилосердивъ ся....

— Возьмѣтъ отсю, — перехопивъ Антошко — тамъ є друга така сама, що вывернувъ вѣтеръ; пôйду у ночи та возьму для себе.

Се пôйшло кумци по серци, Гануська засмѣялась триюмфуючо.

— Богъ заплать тобѣ хлопче, але що я зроблю зъ такимъ грубымъ вôдземкомъ?

— Я завтра рано порубаю вамъ вмлѣ ока, а полупанû дрова зложите собѣ на подѣ, щобы лѣсный не побачивъ. Березина стрѣляє въ печи ажь мило.

Антошко зручнымъ способомъ вкравъ ся у ласку. Кумця сѣла напротивъ него, Гануська оперла ся на стôлъ и пôйшла приятельска говôрка.

— А що ты гадаєшь робити зъ Мариною? — кинула кумця.

— А щожь бы? — вôдповѣвъ, спускаючи очи передъ зоромъ Гануськи. — Стара лиха, а дѣвчина дрожить зô страху передъ нею.

— Перепросить ся и Гулиха, якъ буде мусѣла. А якъ ты возьмешь Марину, то и намъ зъ вôйтовымъ сыномъ пôйде лекше.

— Правда, — потакнувъ тихимъ голосомъ, — и вамъ зъ Грицькомъ трудно.

— Трудно, — повторила кумця, — але якъ усунешь зъ дороги Марину, буде якось лекше.

Гануська вдивляла ся въ хлопця, єи губы дрожали, груди фалювали приспѣшнымъ вôддыхомъ. Пôдъ поглядомъ єи очей хлопець похнюпивъ голову, стративъ резонъ и незнавъ, що говорити.

— Якось не здає ся менѣ, — вôдозвавъ ся по хвили, — щобы Марина була коли моєю. Хиба щобы стара ноги протягла, але то тверда баба, що хочь палѣ бий!

— Бо ты дурный! — гукнула кумця.

Антошко осмѣхнувъ ся:

— Не учѣть вы мене розуму, маю я єго доста, — промовивъ.

— Одно зъ васъ все таки дурне.

— Певне, що не я, — вôдповѣвъ Антошко.

Кумця задумалась, Гануська дивилась замыслена оперѣдъ себе.

Бесѣда перервалась. Хлопцеви тяжко приходило розмавляти про Марину та про способы, якъ бы єи дôстати. Єго тягнуло щось нестримно до красної дѣвчины, закоштувавъ солоди зъ єи устъ, липнувъ до неи, чувъ, що и дѣвчина также липне до него. Лихій самъ на себе и на кумцю, схопивъ ся:

— Бувайте здоровû! — промовивъ; — рано забѣгну зъ сокирою та порубаю берѣзку.

— Лише ранѣнько! — остерѣгала кумця — бо бы могли люде взяти на языки.

Хлопець махнувъ рукою и выйшовъ.

— Хватскій, — промовила кумця, пôддобрена вôдземкомъ, — хибує му лишень якихъ зъ десять морґôвъ.

— Сли бы ихъ мавъ, то шукавъ бы двайцять морґôвъ вѣна, — докинула Гануська.

— Лиши но ты; хлопець мало що очима тебе не зъѣсть.

Дѣвчина вôдвернулась нагло, щобы не показати огню, палючого єи лице.

— Щобы я мавъ такъ бодай зъ десять морґôвъ. — думавъ Антошко; — знавъ бы я що зробити.

Зôтхнувъ, затиснувъ кулакъ, копнувъ ногою придыбану кретовину и заклявъ.

— Чому я не маю нѣчого, а чарôвниця Гулиха має за богато?...

Озлобленый на несправедливôсть долѣ, присягавъ старôй пôмсту, а розпаленый Ганусиными поцѣлуями та обôймами, побѣгъ просто передъ хату Гулихи, щобы вывабити Марину.

Хмары пристали, звôдъ неба пôдносивъ ся въ гору и розсувавъ ся. Мраки зъ лѣсныхъ тепличинъ не пôднималися, а на западѣ присвѣчували бѣлû свѣтилка. Тихо було въ природѣ, тепло вертало поволи. Антошко снувавъ ся здалека коло обôйстя Гулихи, почавъ пôдходити, наближатись и вôддалятись. Хата стояла мовь заклята, нѣхто зъ неи не выглянувъ. Навѣть огню не видно було крôзь темнû шибы. Вôнъ почавъ нетерпеливитись, проклинати стару, и злоститись на дѣвчину.

(Дальше буде.)

пойти и за нещастного батька перепросити жиючого ще каноніка Ранда. Коли прийшла, були у раненого якъ разъ лѣкарѣ. Коли недужому сказано, що до него прийшла донька того, що его хотѣвъ убити, приказавъ вôнъ зараз єи впустити. Зъ страхомъ вôйшла Марійка до него и не смѣла приступити. Недужій вôдозвавъ ся: „Приступижь близше, дитинко!“ — Марійка приступила и упала передъ недужимъ на колѣна и стала плакати а вôдтакъ промовила: Простѣть намъ отче, то нещасте якого мы Вамъ наробили! Недужій поставивъ руку на єи головцѣ и сказавъ: „Чогожь хочешь, дитинко; якъ же я можу гнѣвати ся на тебе, коли ты невинна?“ — Але простѣть, отче, и мôму батькови! — сказала Марійка. На то вôдповѣвъ недужій: И твому батькови я вже давно простивъ зъ цѣлои душѣ; вôнъ же въ розуму зôйшовъ, коли такъ зробивъ. Не вôнъ виненъ, а тѣ, що его до того довели. Вôдтакъ просивъ о. Ранда Марійку, щобы она усѣла и по хвили сказавъ до неи: „Коли що може зменшити вину батька, то хиба лишь то, коли его дѣти будуть честно жити на свѣтѣ“.

— **Княг. Єлена Санґушкôвна,** сестра Маршалка краєвого, кн. Санґушка, померла вчера въ Краковѣ. Була то женщина доброго серця, котра спѣшила всюды зъ помочію, де лишь було потреба. Маршалокъ, кн. Санґушко, выѣхавъ до Кракова на єи похоронъ.

— **Самоубійства**. Въ ночи на 12 с. м. переѣхавъ поѣздъ особовый, ѣдучій зô Станіслава до Черновець селянина Григорія Качука, котрый мабуть самъ подложивъ ся пôдъ поѣздъ. За Качукомъ пошукувала вôдъ якогось часу жандармерія зъ причины якоись крадежи. Качукъ укрывавъ ся передъ жандармами въ стиртахъ по поляхъ, ажь наконецъ кинувъ ся пôдъ колеса машины. Поѣздъ переѣхавъ его черезъ пôвъ и розрѣзавъ якъ ножемъ. — У Вѣдни вôдобрала собѣ житє славна акторка Фішеръ-Павлі зъ любови и зазрости на свого мужа вôдъ котрого була значно старша и пôдозрѣвала его, що вôнъ єи не любить а за другими заглядає.

— **Въ Краковѣ** засудивъ судъ карный въ суботу за злочинъ шпеґунства Житмонта Шеліґу и єю спôльника Роберта Штілєра на 4 лѣта тяжкои вязницѣ, заостреной одноразовымъ постомъ въ мѣсяць и вôдшкодоване 1095 зр. за выкрадені пляны.

— **Небезпечно бути подôбнымъ до кор. Миляна**, коли вже будапештеньска полиція высылаючи за якимсь фальшôвникомъ векслѣвъ гончій листъ, подала въ нѣмъ въ описѣ якогось злочинця, що вôнъ дуже подôбный до короля Милана. Президентъ будапештеньского трибуналу дôставъ приказъ зъ горы, щобы зъ листу той уступъ выкинути.

— **Звѣрь не отець.** Кравець зъ Зенфельду, Матеръ, розгнѣваный на сына за то, що хлопець укривъ кусень медôвника, покаравъ его въ способъ нечувано звѣрскій. Положивши кусень медôвника на розпаленый до червона гачокъ вôдъ огню, всадивъ насильно дитинѣ въ ротъ. Гачокъ попѣкъ страшно дитинѣ ротъ и наслѣдкомъ того она померла. Судъ присяжвыхъ признавъ одноголосно Матера виннымъ злочину убійства, и засудивъ его на 12 лѣтъ тяжкои вязницѣ и позбавлене всякихъ правъ горожаньскихъ на десять лѣтъ.

— **Выбухъ ґазôвъ.** Оногды чистили два робôтники каналъ при улици Сакраментокъ, и кинули запаленый кусникъ паперу, щобы пересвѣдчитись, чи каналъ добре вычищеный та ще нахилились до каналу, абы добре видѣти. Въ тôй хвили займились ґазы и наступивъ выбухъ такъ сильный, що высадôвъ замыкаючу каналъ зелѣзну крату у воздухъ, порозрывавъ єи на дрôбні кусні и обохъ робôтникôвъ тяжко покалѣчивъ. Робôтникôвъ вôдставлено до шпиталю а противъ предприємцы чищеня каналôвъ зроблено слѣдство.

Всячина.

— **Компасъ зъ звычайного годинника.** Буває неразъ такъ, що хочемо конче знати, въ котрôй сторонѣ єсть пôвнôчь и въ котрôй полудне, а не можемо того добре змѣркувати, хочь на дворѣ и сонце свѣтить. Отъ такъ буває иногдѣ въ горахъ або въ великихъ лѣсахъ. Колижь маємо при собѣ звычайный годинникъ кишенковый, то можемо при его помочи легко вôдгадати стороны свѣта безъ окремого до того приладу, якимъ єсть игла маґнетична або такъ званый компасъ, а то ось якъ: Коли сонце свѣтить выйми годинникъ и поставъ ся зъ нимъ такъ, щобы сказôвка, що показує години (отже коротша) показувала якъ разъ въ то мѣсце, понадъ котрымъ сонце на землю свѣтить, або коли яке дерево, скала, стѣна и т. д. кидає тѣнь, щобы та сказôвка стояла рôвно (рôвнобѣжно) зъ тѣнею. Тогды читай на годиннику, кôлько мінутъ та сказôвка вôддалена вôдъ 12 годины по найкоротшôмъ каблуку. Возьми половину зъ того каблука и потягни собѣ лінію вôдъ тои половины до середины годинника а та лінія покаже тобѣ кôнцемъ звернѣнымъ противъ тои стороны, зъ котрои сонце свѣтить, полудне а другимъ кôнцемъ пôвнôчь. На примѣръ: Коли рано єсть 8 годинъ, то мала сказôвка стоить на 8 годинѣ, а вôдъ неи до 12-ои по найменшôмъ каблуку єсть ще 20 мінутъ; половина зъ 20 єсть 10, то въ тôй сторонѣ, де єсть та десята мінута (або де на годиннику стоить число X), єсть якъ разъ полудне, а на противнôй сторонѣ пôвнôчь. Або єсть н. пр. 4 год. и 56 мін. по полудни, то межи сказôвкою а мѣсцемъ, де написана 12 год. єсть ще по найкоротшôмъ каблуку 23 мінутъ; половина зъ того 11 и пôвъ, значить ся полудне єсть тамъ, де мала сказôвка стояла о 2 год. и 18 мінутахъ. Передъ 6 год. рано и по 6 год. вечеромъ треба брати довгій каблукъ межи малою сказôвкою а 12 годиною.

Вѣсти епархіяльні.

Еп. Перемыска.

— *Канонічну институцію* на Балигородъ одержавъ Кипріянъ Ясеницкій.

Завѣдательство парохіи Загочеве, дек. Балигородского одержавъ Волод. Чайковскій.

Сотрудництво въ Курыловцѣ, дек. канчуцкого, одержавъ Брон. Давидовичь, сотрудникъ въ Олешичахъ.

Конкурсъ на посаду катихита при ц. к. ґімназіи въ Перемышли розписує еп. Консисторія до ч. 1961/91 зъ речинцемъ по конець цвѣтня с. р. зъ тою увагою, що кандидаты, котрѣ внесли поданя о посаду катихита при рускихъ паралелькахъ, не потребують вносити новыхъ подань.

Господарство, промыслъ и торговля.

Справа управы тютюну. Звѣстна рѣчь, що управа тютюну въ полудневыхъ сторонахъ нашого краю, головно въ Коломыйщинѣ, Снятинщинѣ и Городенщинѣ не може мабуть чи не головно длятого пôднестись, що люде не мають просто охоты брати ся садити тютюнъ, а не мають єи тому, що, кажуть, не варто коло тютюну и заходити ся. Привезешь его въ осени до фабрики, то якъ станутъ тамъ тобѣ его перебирати, якъ станутъ таксувати, то и такъ таксують, що ледви що и за доставу выплатить ся: кажуть: весь хиба на патеруху придатный. А чому то такъ? Богато на то складаєсь причинъ: лихе насѣнє, лиха робота коло него на поли, иногдѣ и лихій рôкъ, але може вже и найбôльше лиха робота коло его осушеня. Листки въ папушахъ не бувають однаково высушені; пôвъ листка буває зеленого, пôвъ жовтого, або чорного; листє буває иногдѣ присыпане або бодай запорошене глиною и землею, часомъ и погните, хочь коли его селяло ся на шнуры було таки несогôрше, а навѣть и красне. Причина того, що наші господарѣ лихо тютюнъ сушать, єсть безперечно та, що они розвѣшують его на сушенє на стѣнахъ по-пôдъ хаты та шопы и стодолы. Листє выставлене тогды неодностайно на дѣланє теплого воздуха, зъ одной стороны припѣкає его сонце, зъ другои оно парить ся и таки гниє. Шнуры треба часто здоймати и обертати, а черезъ се сухші части листя стирають ся. Иногдѣ дощь его сполокує а оббиваючи глину изъ стѣнъ покрыває нею и листє; колижь сухо на дворѣ, то порохъ на него насѣдає. Отъ цѣле лихо въ тôмъ, що наші господарѣ, що садять тютюнъ, не мають до его сушеня потрѣбныхъ сушарень. Тому лиху постановило зарадити „Товариство управы тютюну“ и оно подало до міністерства письмо, въ котрôмъ просить щобы оно допомогло нашимъ господарямъ грôшми ставити собѣ сушарнѣ на тютюнъ. Такі сушарнѣ повинні бути бодай невеликі пôддаша зъ одною стѣною, котра спиняла бы вѣтры и не допускала дощь. „Товариство управы тютюну выготовило отже обширный проектъ такои помочи и предкладає, щобы міністерство фінансôвъ давало селянамъ черезъ дирекціи фабрикъ тютюновыхъ малі безпроцентові позычки на оденъ рôкъ на ставлене такихъ сушарень. Кошты выставленя малого пôддаша обчисляє товариство не бôльше якъ на 30 зр. и въ тôй высотѣ мали бы давати ся запомоги. Дирекція фабрики мала бы право роздавати до 3000 зр. рôчно такихъ запомогъ, а стягала бы ихъ при вôддаваню тютюну. Колижь бы господарь, що взявъ позичку на сушарню а уживъ тыхъ грошей на що иншого, то дирекція мала бы право стягнути тѣ грошѣ вôдъ него черезъ уряды податкові. То письмо выслало „Товариство управы тютюну“ на руки центрального комітету Товариства господарского а рôвночасно вôднесло ся и до ц. к. Намѣстництва зъ просьбою, щобы оно его пôдперло.

Цѣна збôжа и другихъ продуктôвъ.

Львôвъ: пшениця 8·50 до 9·05, жито 6·25 до 6·60; ячмѣнь 5·50 до 6·40; овесъ 6·65 до 7·10; рѣпакъ 11·— до 12·10; горохъ 6·— до 10·75; выка —.— до —.—; льнянка —.— до —.—; конюшина червона 42·— до 52·—; бѣла —.— до —.— зр. шведска —.— до —.—; Хмѣль —.— до —.— зр. за 50 кільо мѣсце Львôвъ. Оковита готова за 10.000 літрôвъ —.— до —.— мѣсце Львôвъ.

Тернопôль: пшениця 8·25 до 8·80; жито 5·90 до 6.45; ячмѣнь 5.25 до 7.—; овесъ 5·80 до 6.70; горохъ 6·— до 10·—; выка —.— до —.—; рѣпакъ 11·— до 12·—; льнянка —.— до —.—; конюшина червона 41·— до 48·— бѣла —·— до —·— шведска —.— до —.—.

Торгъ вѣденьскій зъ 20 цвѣтня. Пригнано 3369 штукъ выпасовыхъ, 774 худыхъ; зъ того галицкихъ 718 выпасовыхъ а 119 худыхъ, буковиньскихъ 42 штукъ выпасовыхъ. Торгъ бувъ досыть оживленый, цѣна пôднесла ся о 1 зр. За галицкі волы выпасові плачено: за найлѣпші 56·—57 зр. послѣднѣйші 51·—55; за угорскі 57·—62 и 50·—56; за коровы 23·—32; за етадники 23·—34 зр. живои ваги. За худі плачено по 14 до 106 за штуку.

ТЕЛЕҐРАМЫ.

Вѣдень, 23 цвѣтня. Приѣхавъ тутъ сербскій міністеръ фінансôвъ Вуичь.

Римъ, 23 цвѣтня. *Riforma* доносить, що въ Масавѣ розôйшлась вѣсть, що аґентъ французскій Шефпс, приневоливъ короля Менелика заключити зъ Францією дружбу и угоду торговельну, котру 10 цвѣтня выслано зъ Зеилы, а котру поручникъ вôдъ артилеріи Тельярь, привѣзъ до Парижа.

Лондонъ, 23 цвѣтня. „Бюро Райтера“ довѣдуєсь, що льордъ Сальсбері зажадавъ вôдъ Портуґаліи поясненя, що до конфлікту въ Беирѣ.

Ню-Йоркъ 23 цвѣтня. Президентъ сполученыхъ державъ, Геррізонъ, приѣхавъ до Ельпасо въ Тексасѣ. Тутъ повитавъ его полковникъ Віллянуова въ имени мехіканьского президента. Геррізонъ заявивъ єму, що Сполучені державы хотятъ жити зъ Мехікомъ въ дружбѣ и зъ интересомъ споглядають на розвôй взаимныхъ вôдносинъ торговельныхъ.

Одвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій

ИНСЕРАТЫ до „Народнои Часописи“ просимо пересылати до конторы пана **ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣна стиха въ одноразовôмъ инсератѣ стоитъ 7 кр., при бôльше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ стиха петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрѝ частѣйше будутъ свои оповѣщеня умѣщати, одержують ôдповѣдный рабатъ.

АПТЕКА ПÔДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Знаменитѝ средства до консервованя зубôвъ и яселъ и удержаня ямы губнои въ цѣлковитôй чистотѣ, именно

Порошокъ до зубôвъ салициловый и зъ руты надае зубамъ снѣжну бѣлость и не ушкоджуючи цѣлкомъ шклива хоронить ихъ передъ спорохнѣлостію.— Цѣна шкатулки 25 и 35 кр.

Вода анатеринова, настôй на зѣляхъ антисептичныхъ, а также и **вода салицилова,** котрои пару капель розпущенныхъ въ шклянцѣ воды, по выполоканю губы усувае зъ неи непріятный смакъ, а такожь забеспечуе ясла передъ всѣми **слабостями.**

ГАЛИЦКІЙ

БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

почавши ôдъ 1 лютого 1890 поручае

4% АСИГНАТЫ КАСОВИ

въ 30 дневымъ выповѣдженьемъ

3½% АСИГНАТЫ КАСОВИ

въ 8 дневымъ выповѣдженьемъ всѣже знаходячѝ ся въ обѣзѣ

4½% АСИГНАТЫ КАСОВИ

въ 90 дневымъ выповѣдженьемъ, будуть опроцентованѝ почавши ôдъ дня 1 мая 1890 по 4% въ дневнымъ терминомъ выповѣдженя.

Львôвъ, дня 31 сѣчня 1890. Дирекція.

!! Даромъ !!

с

и оплачено высылаю мôй цѣнникъ **Суконъ** мужескихъ въ поученьемъ якъ мае ся самому собѣ брати мѣру — **сукно** власного выробу. Взоры и моднѝ картоны. Наймоднѣйше, найтревальше и найдешевше.

Цѣлковитѝ убраня, менжиковы, пальтоты лѣтнѝ въ сукна и шевіоту ôдъ 10 зр. и высше. Поручательство въ тôмъ, що не ôдповѣднѝ рѣчи принимаю назадъ.

Агенты всюда пошукованѝ.

Фабрика суконъ мужескихъ.

KAROL BEER, Troppau, öster. Schlesien,

Мешканьцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ вынаходкомъ

проф. Соксельета

МОЛОКО

стерилизоване

пôсля методы того професора, есть найлѣпшимъ зъ штучныхъ кормôвъ для немовлятъ и заступае цѣлкомъ кормъ грудный.

Дѣти, скормленѝ тымъ молокомъ не слабують на жаднѝ слабости жолудковѝ або кишковѝ и въ загалѣ не пôдлягають такъ легко слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл.

Молоко коштуе найменше два разы только.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя пріймае

Контора Льеопольда Литыньского,

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14 (побôчь Центральнои Кавярнѣ

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

аптикарь у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы),

поручае выпробованѝ и за скуточнѝ узнанѝ

Пигулки зъ Гуаяколемъ

знаменитѝ въ недугахъ грудныхъ, яко презерватива наколи зайде обава сухôтъ, такожь въ початкахъ хоробы радикально убиваючѝ бактеріи. — Цѣна пуделка 1 злр. (Зô способомъ ужитя.)

EXCELSIOR

Средство дуже цѣнене у всѣхъ гостцевихъ терпѣняхъ именно застарѣлыхъ, объявляючихъ ся ломаньемъ костей и т. п.

Велике число узнань и подякъ, позваляе менѣ запоручити, що дешеве се домове средство лѣчить всякѝ, хотьбы застарѣлѝ зъ давныхъ лѣтъ ревматизми.

Цѣна фляшки 60 кр. в. а. (зô способомъ ужитя.)

Подяка. Вcч. п. Брониславъ Виткевичь, аптикарь у Львовѣ.

Мило менѣ переслати В. Всечестности мои найсердечнѣйшѝ слова подяки за Вашь дѣйстно чудесный *Excelsior.* Страшнѝ терпѣня, якѝ выдержавъ я зъ кождою змѣною воздуха, довгѝ лѣта треваючѝ болѣ въ костяхъ нôгъ, котрымъ нѣ одна сѣрчана купѣль помогчи не могла — перестали, якъ-бы чудесною рукою ôднятѝ, по натертю кôлькохъ фляшокъ „**Excelsior**“-а. — Вдячнôсть моя для Васъ Пане тревати буде якъ довго жити буду, а першимъ еи ôдгомономъ най будуть тѝ слова моеи подяки.

Краковъ, 16 лютого 1891.

Антоній Гордыньскій.

Щоденна експедиція на провинцію за побраньемъ почтовымъ.

Прошу адресовати **В. Виткевичь,** аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Полотна льнянѝ Корчиньскѝ и иннѝ выробы ткацкѝ вôдъ грубыхъ до найтоньшихъ по цѣнахъ умѣркованыхъ — поручае
WŁ. GONET w Korczynie,
poczta loco. Próbki i cennik franco.

Всякого рода

ВИНА

ЛѢЧНИЧѝ

дôстати можна кождого часу въ конторѣ

Льеопольда Литыньского

у Львовѣ, при улицѣ Валовôй ч. 14.

Яковъ Федеръ

мѣскій лѣкарь и акушеръ

бувшій секундаріюшь общого шпиталя у Львовѣ, осѣвши въ **Устю зеленôмъ,** лѣчить всякѝ слабости въ кругъ медицины и хирургіи входячѝ.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЪ

аптикарь у Львовѣ (улиця Жолкôвска, побôчь рампы

поручае:

Нервотонъ.

Средство домове помôчне у многихъ боляхъ, ревматизмахъ, ломаняхъ, исхіосъ и паралижахъ.

Цѣна фляшки: 40 кр.

Подяка. Добротворъ, 13 марта 1890.

Вп. Брониславъ Виткевичь, аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Передъ кôлькома лѣтами черезъ апоплъексію утративъ я силу въ правôй руцѣ, що тымъ тяжше мя дôткнуло, що зъ причины того мусѣвъ я покинути выгôдне мѣсце яко официялиста приватный и зôставати зъ моею родиною безъ найменшои помочи.

Въ моихъ терпѣняхъ уживавъ я найрозличнѣйшихъ средствъ, якѝ менѣ только раджено, но все на дармо.

Доперва уживанье черезъ довшій часъ „**Нервотону**“, препоручуваного въ анонсахъ „**Календаря здоровя Леопольда Литыньского**“, доказало чуда! Ото теперь рушаю рукою якъ давнѣйше. Дякую Вамъ Пане, що своимъ чудеснымъ средствомъ стали вы найбôльшимъ добродѣемъ терпячихъ людей. Антоній Новаковскій.

Груднѝ зѣля Д-ра Зебургера

противъ кашлю, душности, нежиту и т. п.

Цѣна фляшки 20 кр.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.